

[Steincke.]

Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en nærmere Overvejelse.

Rytter: Jeg kan slutte mig til den foregaaende ærede Talers indledende Bemærkninger, hvori han udtrykte Tilfredshed med, at Reglerne om borteblevne er blevet samlet i een Lov, og at de er blevet moderniseret; thi det er øjensynligt, at den Tid, som efter de hittidige Regler skal hengaa, undertiden indtil 20 Aar under Nutidens Forhold er for lang. Jeg kan ligeledes slutte mig til det ærede Medlems Tilfredshed med, at Lovforslaget foreligger i en temmelig klar Form. Det er for Resten heller ikke saa mærkværdigt. Der har været nedsat en Kommission, som dels har arbejdet godt, dels hurtigt, og mere kan man jo ikke forlange.

Vedrørende de enkelte Paragraffer har jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Steincke visse Indvendinger at gøre. I Lovforslagets §§ 24 og 28 er saaledes anført visse Tilfælde, hvor Skifteretten ex officio skal tage Initiativet. Det er en ny Regel i dansk Ret, at en civil Domstol saaledes skal tage Initiativet. Forholdet plejer at være, at Sagerne indbringes for Domstolene, som derefter maa træffe Afgørelsen. Det forekommer mig, at det maa være meget vanskeligt for Skifteretten at skulle tage Initiativet i de Tilfælde, der er nævnt i de to Paragraffer. Det er jo ikke engang sikkert, at Skifteretten ved, at det drejer sig om en saadan Sag. Jeg synes derfor, at det naturligste vilde være, at man lagde Initiativet over paa den, som sidder inde med Pengene. Det er ham, der ved, at der er noget galt, som skal bringes i Orden, og derfor var det rimeligt, at vedkommende henvendte sig til Skifteretten i disse Tilfælde. Men dette Spørgsmaal kan vi jo drøfte nærmere i et Udvalg.

Ligeledes ønsker jeg at nævne en Ting vedrørende § 14. § 14 bestemmer, hvem der kan appellere de Afgørelser, der her træffes. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt man ikke blandt dem, der kan appellere, ogsaa burde nævne Statsadvokaten. Ganske vist er det offentlige ikke nævnt i Forordningen af 11. September 1839, den af Ørsted udarbejdede Forordning, men man kan roligt gaa ud fra, at naar Ørsted ikke har nævnt, at det offentlige kunde appellere, var det efter nøje Overvejelse; han har ikke ment, at der var nogen Grund til det. Vi maa imidlertid huske paa, at ved Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag er der sket den Ændring, at Afgørelserne ogsaa har Ind-

flydelse paa Ægteskabsinstitutionen, altsaa et Forhold, det offentlige er interesseret i. Derfor forekommer det mig, at det i § 14 burde nævnes, at ogsaa Statsadvokaten kan appellere af Hensyn til det offentlige Interesse i Afgørelser vedrørende Ægteskabets Bestaaen eller Ikke-Bestaaen. Ganske vist maa der saa samtidig paalægges Skifteretten en Pligt til at sende Statsadvokaten en Afskrift af den Kendelse, som Skifteretten har afsagt, men i den Lovgivning, vi har, og som vi fik under Krigen, kender vi allerede dette, at Skifteretten skal tilstille Statsadvokaten en saadan Genpart.

Ligesom den ærede foregaaende Taler er ogsaa jeg faldet over § 23, dog ikke paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Steincke; thi jeg synes nok, at man med lidt god Vilje hurtigt kunde finde ud af Sagen, selv om der i Bemærkningerne staaar henvist til Stk. 1 og Stk. 2, men der kun er eet Stykke. Man maa naturligvis se efter i det oprindelige af Kommissionen udarbejdede Forslag, hvori der er 2 Stykker. Nej, det jeg vil nævne med Hensyn til Lovforslagets § 23, er, at der staaar i Bemærkningerne, at Bestemmelsen er blevet tydeliggjort og fyldigere udformet i Sammenligning med Kommissionens Forslag. Jeg kan hverken se, at Paragraffen er blevet tydeliggjort eller blevet mere fyldig. For mig staaar det saaledes, at det foreliggende Forslag ordret er det samme som Kommissionens, bortset fra, at en enkelt Vending „selv om“ er rettet til „uanset“. Den er altsaa hverken blevet klarere eller mere vidtløftig. Men Bestemmelsen var jo ogsaa klar nok i Forvejen.

Jeg er ligesom det ærede Medlem Hr. Steincke meget stærkt i Tvivl med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det nye Ægteskab, der er indgaaet, skal vedblive at bestaa eller ej. Jeg er enig i, at dette Problem bør vi drøfte nærmere i Udvalget.

Hvad angaar § 25, som det ærede Medlem Hr. Steincke ogsaa var inde paa, er ogsaa jeg for mit Vedkommende i Tvivl, dog paa en noget anden Maade. Lad os tænke os, at en Mand er borteblevet og efterlader sig 6 Arvinger. Med Hensyn til de 5 er der ingen Uvished, men der er Uvished med Hensyn til, om den sjette er overlevende eller ej. Skifteretten er stærkt i Tvivl. Hvis Skifteretten kommer til det Resultat, at vedkommende ikke har overlevet, om end med stor Tvivl, skal Arven udbetales til de fem Arvinger, og den sjette faar altsaa ingenting, men kan søge det bagefter. Her vilde det forekomme mig praktisk, om man sagde, at Sagen er klar med Hensyn til de 5, og at man altsaa kan